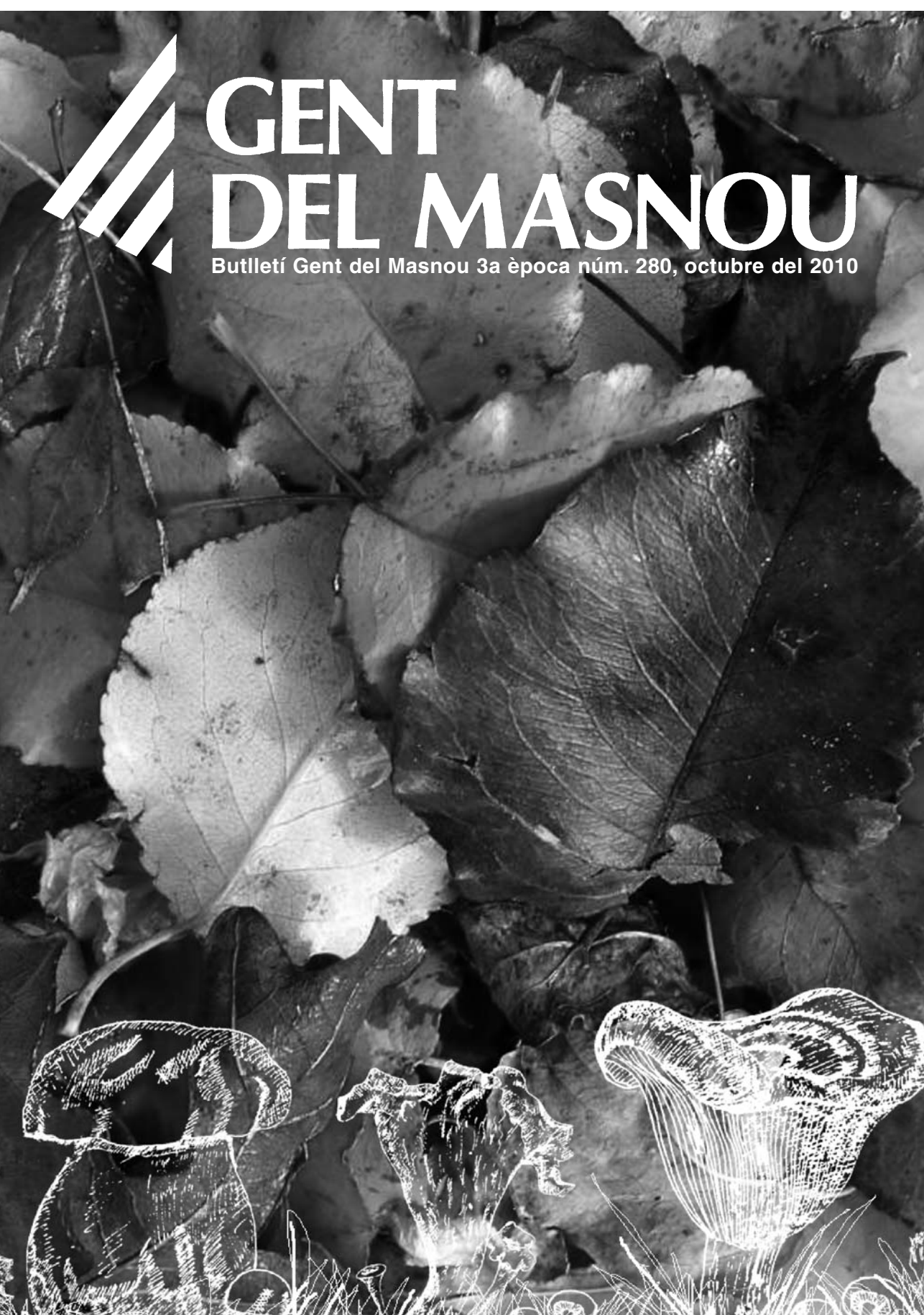

GENT DEL MASNOU

Butlletí Gent del Masnou 3a època núm. 280, octubre del 2010

SALA AUTOMOCIÓ

- MECÀNICA I ELECTRICITAT DE L'AUTOMÒBIL
- PNEUMÀTICS
- ALINEACIONS
- AIRE CONDICIONAT

C/. Xile, 1. Tel 93 540 42 04 • El Masnou

MASNOVINA

RELOJOTGERIA - JOIERIA

1964 · 46 anys · 2010

DUWARD
AQUASTAR

Plata Pura

C/ Barcelona, 9 Tel. 93 555 07 76

CE masnovina@masnovina .com -

www.masnovina.com

Genis Oliveras

Tallers Masnou. 87 anys al seu servei

Exposició i venda: Àngel Guimerà, 14. Taller: Puerto Rico, 28 Tel. Fax: 93 540 31 57 el Masnou

Alcon®

Camil Fabra, 58 · Apartat de correus, 2
Tel 93 497 70 00 · Fax 93 497 70 10

Butlletí mensual de **Gent del Masnou**, associació civico-cultural, recreativa i esportiva inscrita amb el número 7.669 al registre d'associacions de la Generalitat de Catalunya.

Equip de Redacció:

Joan Casals - Joan Muray - Esteve Pujol

Portada: Tardor

Disseny i muntatge: Taller de publicitat.

Publicitat: 93 555 80 06

Imprimeix: Jobagraf.

Tiratge: 3.500 exemplars.

Paper ecològic de 90 g.

Edita: Gent del Masnou
Dipòsit legal B. 29.758-87

GENT DEL MASNOU
Dr. Agell, 9
08320 El Masnou
T. 93 540 39 29
gentmas@suport.org
www.gentdelmasnou.cat

L'entitat **Gent del Masnou** no es fa responsable, necessàriament, del contingut dels articles signats pels seus col·laboradors.

Primeríssim

TROBADA DE PLAQUES DE CAVA DEL MASNOU 2010

Diumenge, 28

Info i reserva de taules:

93 555 46 58 - 93 555 04 52

(places limitades)

AVÍS ALS SOCIS NOU CARNET

A tots els socis a qui encara no ha estat possible de presentar-nos el formulari de petició del nou carnet/ targeta de soci de **Gent del Masnou**, us agraïrem que, al més aviat possible, ens el feu arribar al local social amb les dades complimentades.

**JA TENIM NÚMERO
66612**

Editorial

A LA TARDOR DE PLE

Ara sí, ja ens hem endinsat de ple a la tardor, que puntualment se'ns ha presentat seguint el curs de l'any i la incansable roda del temps, que no té fi. Període de transició cap a l'hivern, que ve acompanyat d'un canvi de fesomia a la natura, inspiradora de poesia i d'una certa tristor, preludi de la fredor que s'acosta.

Els poetes, avesats en l'art d'enfilair paraules i omplir-les de sentit, troben en la tardor una deu inesgotable d'inspiració, tocats per l'agònica caiguda de les fulles caduques i pel cromatisme mutant dels boscos, novament vestits de coloraines, que conviden a la reflexió i al gaudi dels sentits.

És arribada l'hora de la gent de pagès per finiquitar la verema i clavar les arades, ben endins, per esponjar i renovar la terra, receptora amorosa de noves sembrades, promesa de generoses collites, si el temps no ho espatlla. La saviesa popular, recollida per Joan Amades, ens ho referma amb refranys com aquest: *Quan l'octubre és arribat, sembla el sègol, l'ordi i el blat...*

En arribar la tardor, però, la crida de la natura no solament atrau els lletraferits i mobilitza la pagesia sinó que també és un ferm reclam per a la gent més prosaica que acut, en massa, a la recerca i captura dels bolets més cobdiciats: rovellons, ceps, rosinyols, ous de reig, etc. i de les altres delícies tardorenques com les cireres d'arboç, els pinyons, les castanyes, les nous..., i també als que hi van, amb l'arma a punt de solfa, a la caça d'un senglar distret o d'altres bestioles malauradament més escadusseres en els nostres boscos.

Malgrat els nombrosos avisos i recomanacions, cal insistir una vegada més en el respecte i estima que devem a la natura. Massa sovint veiem el rastre dels mals boletaires o "excursionistes" de diumenge, que amb tota la deixadesa del món llauren els boscos o els omplen de deixalles de tota mena. O d'altres, que s'endinsen boscos enllà sense tenir cura de possibles desorientacions, a voltes amb desenllaç tràgic, i obliguen els serveis de seguretat a malbaratar energies i despeses evitables.

Arribada la tardor, és bo i recomanable anar a la muntanya a gaudir-ne, però amb sens i esperit cívic, procurant deixar-la, si pot ser, millor que com l'hem trobada, que no és tan difícil. No cal que els nostres fills i néts ens ho agraeixin, ja ho farà la natura en nom seu i, en tot cas, als nostres descendents, els deixarem uns referents on emmirallar-se.

A la nostra vila, tal vegada com a contrapunt a aquesta estació enyoradissa o melangiosa, l'Ajuntament ha programat la tercera edició de teatre còmic **Ple de tardor**, amb un seguit d'actuacions desenfadades, entre les quals hi ha la reposició de l'obra de teatre **Això no és vida**, a càrrec del nostre grup escènic **RAUXA**. Per als qui encara no l'heu vista o els qui tingueu ganes de repetir-ne l'experiència, les rialles hi són garantides.

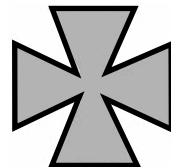
Aprofitem ara les ocasions que tinguem per riure, perquè el mes vinent entrarem de ple en la tardor calenta, amb unes eleccions transcendents per a Catalunya, i el panorama, envoltat de la crisi econòmica, no és per esclatar a riure ni per tirar coets. Tant de bo que la campanya que ens espera sigui en clau positiva i puguem valorar els programes i projectes de cada partit amb objectivitat i sense enganys. L'ocasió s'ho val.

Bona tardor!

El President

Sumari

EDITORIAL	3
BÚSTIA OBERTA	5
LLUIS COMPANYS per Joan Muray	6
SEPARACIÓ O SUBMISSIÓ per J. Camps	8
L'11 DE SETEMBRE I LA CORAL XABEC per Esteve Pujol	9
SALVADOR per Joan Maresma Duran	10
A CONTRACOR sèrie negra per Ramon Serra	11
HISTÒRIES DE LA VILA per Joan Muray	12
L'APLEC DE SANT MATEU	14
CONTES DEL MASNOU per J. Condeminas	15
GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT per Carles Maristany	16
TEATRE CAPITAL per Rosa M. Isart i M. Josep R. Lucas	17
QUI ÉS AQUEST PERSONATGE? per Antoni Ferrero	19
PARLEM DE LLIBRES per Pere Martí Bertran	21
GENT DEL MASNOU INFORMA	22
ARRAN DE SÒL per Pladebuit	22
LA CUINA DE L'ANTÒNIA	22

FARMACÉUTICS DEL MASNOU

24 hores al seu servei

Dies en què les farmàcies del Masnou estan de guàrdia

Octubre 2010

1	divendres	Riera
2	dissabte	Riera
3	diumenge	Riera
4	dilluns	Dominguez
5	dimarts	Aymar
6	dimecres	Ocata
7	dijous	Riera
8	divendres	Fàbregas
9	dissabte	Viayna C
10	diumenge	Viayna C
11	dilluns	Fàbregas
12	dimarts	Fàbregas
13	dimecres	Riera
14	dijous	Aymar
15	divendres	Viayna C
16	dissabte	Dominguez
17	diumenge	Dominguez
18	dilluns	Ocata
19	dimarts	Riera
20	dimecres	Fàbregas
21	dijous	Viayna C
22	divendres	Dominguez
23	dissabte	Aymar
24	diumenge	Aymar
25	dilluns	Riera
26	dimarts	Fàbregas
27	dimecres	Viayna C
28	dijous	Dominguez

29	divendres	Aymar
30	dissabte	Ocata
31	diumenge	Ocata

Novembre 10

1	dilluns	Ocata	Tots Sants
2	dimarts	Viayna C	
3	dimecres	Dominguez	
4	dijous	Aymar	
5	divendres	Ocata	
6	dissabte	Fàbregas	
7	diumenge	Fàbregas	
8	dilluns	Viayna C	
9	dimarts	Fàbregas	
10	dimecres	Dominguez	
11	dijous	Aymar	
12	divendres	Ocata	
13	dissabte	Fàbregas	
14	diumenge	Fàbregas	
15	dilluns	Dominguez	
16	dimarts	Aymar	
17	dimecres	Ocata	
18	dijous	Riera	

AYMAR (Maricel)	Almeria, 14	93 555 03 81
DOMINGUEZ	Enamorats 2, (Enfront Estació del Masnou)	93 555 59 36
FÀBREGAS	Navarra, 68	93 555 19 79
OCATA	St. Domènec, 1	93 555 33 08
RIERA	J.Llimona, 22 (Enfront C.Nàutic)	93 555 08 55
VIAYNA (M.J.Cardona)	Prat de la Riba, 23	93 555 04 03

Els serveis de guàrdia són de 9 del matí a 9 del matí
El dissabte a la tarda està oberta només la farmàcia de guàrdia

h o b e r t a

Normativa que s'aplicarà a partir del Butlletí de novembre de 2010:

Les cartes de la Bústia Oberta cal que portin: nom, cognoms, adreça, núm. del DNI i signatura de l'autor i **es publicaran** amb el **nom i cognoms** de l'autor o inicials. **En cap cas** no es publicaran cartes amb pseudònim. L'extensió **no excedirà de 1.500 caràcters, espais inclosos**; en cas contrari, la Redacció podrà abreujar-les o rebutjar-ne la publicació. Gent del Masnou **no es fa responsable** del contingut de les cartes. Seleccionarà les que siguin d'interès general i no mantindrà correspondència amb els seus autors.

CAMÍ DEL MIG

Fa mig any que l'Ajuntament, sense valorar el perjudici que causava als seus ciutadans, va tancar el Camí del Mig i va deixar penjats els pagesos i els usuaris que en gaudim.

És una falta de respecte per al poble, a qui s'ha privat del camí sense cap mena de consideració.

Montserrat Valdeperas Roig

UN SOPAR DE FESTA MAJOR...

de 1a, 2a i 3a classe

A les vigílies de la passada Festa Major, l'Associació de Veïns del Casc Antic va convidar els afiliats a un sopar popular. Cadascú s'havia de portar un entrepà, el que ara la gent en diu un bocata. La beguda, cava, el posaria l'Associació.

Fins aquí tot bé. Però en arribar-hi, ja vàrem veure que hi havia un sector de les taules reservat i cambrers. Aquí ja ens va començar a pujar la mosca al nas.

Les taules reservades eren per a les autoritats; sembla que hi havia vint-i-dos convidats. Autoritats i cònjuges.

I ara ve el perquè de les classes. Per a les autoritats havien preparat (es va dir que un xic obligats) un càtering. Més que això, jo en diria, i usant una expressió

antiga, un tiberi, que consistia en mariscs diversos, sembla que llagostins i tot.

I per a més inri, a les autoritats, el cava els fou servit en copes de vidre, mentre que al poble en gots de plàstic.

És o no un sopar de diferents classes? Abans als trens, quan eren de fusta, hi havia tres classes: 1a (de seients encoixinats i cortinetes), de 2a (amb seients encoixinats, però més senzills) i 3a (amb seients de fusta, a tires, on et quedava cul i espatlla a ratlles). Com podeu entendre, els del càtering anaven de primera, i el poble ras, de tercera. De "segona" hi deuriem quedar els organitzadors, o no? L'única diferència és que el que a nosaltres ens va quedar ratllat fou el cervell, a causa que, per un sentit de la dignitat, no volguérem (o no ens atrevírem) a armar un cristo dels grossos allà mateix.

És per això que, si més no per escrit, volem que en quedi constància, especialment ara que s'acosten eleccions. Atentament,

C.B.F.

EL POBLE CATALÀ HA PARLAT CLAR

El 10 de juliol de 2010 passarà a la història del nostre país com el dia en què el poble de Catalunya va sortir

massivament al carrer per manifestar sense pors, sense temors i sense complexos que el model autonòmic, estatutari i constitucional del 1978 ha quedat completament esgotat. Hem tancat una etapa més de la nostra història com a país, i n'hem obert una altra, la que ens ha de portar cap a la plena construcció nacional.

El poble es va pronunciar pacíficament en una clara mostra de democràcia, i no ho va fer en contra d'Espanya, ni en contra de la Sentència del Tribunal Constitucional, sinó en defensa de la nostra nació catalana, del nostre dret a decidir, i a favor, ara sí, de la INDEPENDÈNCIA.

Davant d'aquest clam unànim, els partits polítics no poden mirar de nou cap a un altre costat. No cal perdre el temps a buscar noves fórmules de relació entre Catalunya i Espanya, no és moment d'intentar refer el pacte estatutari i constitucional, ni a buscar solucions federalistes, que ens condueixin cap a un nou atzucac. Ara cal treballar en una nova transició cap a la independència.

La Sentència del TC, que nega la nació catalana, ataca la llengua i els símbols propis, i renega dels nostres Drets Històrics, demostra que Catalunya no té encaix dins del seu sistema Constitucional, el de la indivisibilitat, la "nación española", i el de l'imperialisme. Davant d'aquest atac directe, premeditat i acarnissat per part de la nació espanyola, només ens queda la sortida de la independència.

Per aquest motiu demano i exigeixo als polítics que assumeixin la responsabilitat que tenen al seu davant. Ara

ja no hem de tenir por ni complexos ni temors per caminar en pas ferm cap a la plena sobirania.

El poble de Catalunya ha parlat, el dia 10 de juliol de 2010, i ho ha fet de forma clara i inequívoca. Ara és hora d'actuar, de fer realitat aquest somni que ha perdurat durant generacions i generacions. Com cantava en Llach: Ara sí, volem massa, i tenim pressa: INDEPENDÈNCIA!

Joan Font Gasulla
ADVOCAT

SANTA MADRONA, VILA JARDÍ.

Del nostre barri, se'n parla poc. Al Masnou som veïns tranquils, estem acostumats al silenci de l'Ajuntament pel que fa als serveis que hauria d'atendre el Consistori, hem de suposar que paguem els mateixos impostos que la resta de masnovins.

A causa del deteriorament del nostre barri, els veïns vam decidir fer l'Associació de Santa Madrona i Vila Jardí per impulsar la millora d'actuacions municipals al barri. Tot sembla que la nova Associació té bona acollida entre el veïnat i, pel que fa a l'Ajuntament, aquest ha reconegut les deficiències que té el nostre barri i la seva voluntat de corregir les demandes que ha presentat l'Associació.

Esperem que les promeses fetes des del Consistori siguin aviat una realitat, tenim molta gent gran que no pot esperar una eternitat, hi ha infants que volen gaudir d'un espai verd per anar a jugar i fer noves relacions entre veïns.

El barri de Santa Madrona i Vila Jardí no vol res que no tingui la resta de barris del Masnou, estem demanant

una mica d'atenció a l'Ajuntament i creiem que la gent del barri estaria satisfeta de veure que, d'algunes de les demandes exposades, en poguéssim gaudir aquest any.

Joan Martínez Vinardell

Ass. Veïns Vila Jardí, Sta Madrona

AGRAÏMENT

Voldria aprofitar aquestes línies per agrair a les perso-

nes anònimes, als Vigilants Cívics, a la Policia Local i als serveis de l'ambulància que em van ajudar per la caiguda que vaig tenir en el túnel del Baixador d'Ocata el passat dia 8 de setembre.

M'estic recuperant a casa després de l'operació de l'espatlla.

A vegades denunciem fets que no ens agraden o actituds incíviques; aquesta vegada és per donar a

conèixer els actes d'unes persones que, en compliment del seu deure, fan la nostra societat més habitable i més sociable.

Moltes gràcies a tots.

Francisca Roca Puig

AGRAÏMENT

El dia 13 de setembre vaig enterrar el meu estimat germà Antonio Sánchez. Aquesta carta és per agrair a

l'Ajuntament del Masnou, policia (companys del meu germà, ja que en formava part), les seves mostres d'afecte i de consol.

Repeteix, agraïm, tant la seva esposa como els fills i germans, les mostres d'afecte rebudes. I tot el suport que ens van donar.

Moltes gràcies!

La seva germana

Carmen Sánchez García

80è ANIVERSARI DE LA MORT DEL PRESIDENT COMPANYS

Per Joan Muray
Vocal de Cultura

Ara fa 80 anys, el 15 d'octubre del 1940, fou mort, afusellat, després d'un d'aquells judicis sumaríssims, als quals la majoria ja entraven condemnats.

Des de la recuperació d'aquesta democràcia, s'han fet petits detalls vers una restitució, tals com un monument al seu poble natal, el Tarròs, la seva tomba a Montjuïc, un passeig a Barcelona, altres carrers i monuments a diverses poblacions catalanes, i segurament me'n deixo algun, però els principals són aquests. Tot i que el primer monument que es va dedicar a la seva figura no fou en terres catalanes sinó a Montevideo, capital de la República d'Uruguai, al mateix any del seu assassinat.

Aquests darrers anys, Alemanya primer i França després han demanat perdó, l'una per haver-lo entregat al govern de Franco, i l'altra per detenir-lo, empresonar-lo i entregar-lo en el seu territori. Enguany, fins i tot a l'estat francès, a la població on es va refugiar i on fou detingut per la policia alemanya, les autoritats del municipi de La Baule-Escoublac han col·locat una placa en honor seu al carrer on

va residir fins a la detenció.

Però, i l'Estat Espanyol què ha fet? Només la llei dita de la Memòria Històrica del desembre del 2007, la qual parla del *caràcter radicalment injust* d'unes condemes *ilegítimes*, però que no les declara **ni nul·les ni il·legals**, com ha volgut fer-nos veure un membre de la Junta de Fiscals de Sala del Tribunal Suprem, que ha dit que la sol·licitud de la Generalitat i de la néta del president són *improcedentes*, ja que aquella llei les declarava *nulas de pleno dere-*

cho por aplicación directa. Una mentida més.

Enguany, dins els actes commemoratius que s'havien de fer a La Baule (ja fet), a Madrid i Barcelona, una negativa de permís de la presidenta de la Comunitat de Madrid deixa, suposem, sense aquesta, que s'havia de fer on va estar empresonat i torturat el president Companys, la Dirección General de la Seguridad del Estado (actual seu de la comunitat).

Ja són 80 els anys del seu afusellament, l'únic d'Europa perpetrat en un president d'un govern escollit democràticament.

En fi, tornarem a lluitar, tornarem a sofrir, i tornarem (així ho volem) a guanyar.

El Masnou conViu

**Per la convivència
amb els animals,
juga net!**

**Recull-ne els
excrements!**

**I llença'ls en un
contenedor de rebuig
o una paperera.**

**Actua amb
civisme
i ajuda'ns a
mantenir
els carrers nets.**

Campanya d'identificació d'animals de companyia

**Des de l'1 d'octubre fins al
30 de novembre de 2010**

Desfilada de gossos d'ADAM

**17 d'octubre, a les 11h, a la
plaça dels Països Catalans.
Hi haurà activitats infantils i
xocolatada. I no oblideu de por-
tar-hi el vostre gos!**

T'ESTIMO,
NO EM PERDIS.
POSA'M EL XIP

Hi col·laboren

Ajuntament de Masnou

Generalitat de Catalunya
Departament de Medi Ambient
i Habitatge

Diputació
Barcelona

SEPARACIÓ O SUBMISSIÓ

Per Joan Camps i Ortiz

Començo per excusar-me: aquest dilema "Separació o submissió", no me l'he inventat jo; però les malifetes que em fa la memòria envers la immediatesa fan que no recordi si ho he sentit o ho he llegit; però vull agrair a l'autor original per donar-me el punt de sortida d'aquest comentari. Són les vuit del matí del dissabte 18 de setembre, vaig a fer un mos i torno amb un cafè ben carregat i ben llarg, a veure si excito les drogues neurones que encara no s'han adonat que estic llevat...

Parlant de drogues, ara entenc la mandra dels monolingües espanyols que viuen a casa nostra militant descaradament per perllongar les consignes del franquisme en contra del català. Me'ls trobo pertot arreu; paradoxalment, la ciutat de la justícia és on n'hi ha més per metre quadrat. Una mostra: aquella noia cooperant, l'Àlvia Gàmez, que ens va tenir a tots amb l'ai al cor! I, en ser alliberada, igual que el seu col·lega Roque Pascual, no van tenir la generositat de mostrar consciència de viure a Catalunya, quan tots els catalans, pendents de l'aventura a Mauritània sota el pretext de *Caravana Solidaria*, estàvem preocupats per les seves vides. Una excursió a l'ull del huracà, potser extremament temerària, tenint en compte que a Santa Coloma i a la província de Barcelona també hi ha de pobres de solemnitat que reclamen ajut. Dos servidors de l'administració pública, noi i noia de casa bona, que reneguen del català, refusant pronunciar una expressió tan senzilla com "gràcies", una paraula, gràficament i fonètica quasi igual al sacre castellà de l'Espanya franquista i encara borbònica, que va proscriure i vol seguir discriminant el català.

Ara fa mesos que no m'acosto al *Corte Inglés*: el "Tall Britànic" de la Plaça de Catalunya on impera el trust dels seus tres edificis, antic Jorba, famós exBanc Central, i qui sap quins més, que comercialment no tenen sentit, però

estratègicament barren qualsevol competència comercial en el cor de Barcelona. Però que, a la vegada, és la botiga amb més dependents incapaços de pronunciar en català el nom de l'article que venen. Ull viu!, que no he dit que no sàpiguen el seu mostrari en català, ja que em consta que la direcció d'aquests magatzems fa esforços per evitar aquesta manipulació orquestrada pels mateixos dependents, que inciten la militància del monolingüisme espanyol amb la consigna de no contaminar-se amb la llengua nostra, que menyspreen i que volen anihilar. Bé, en el *Corte Inglés* de la Plaça de Catalunya no és únicament rar assolir una transacció en el nostre idioma, sinó que fins i tot, a vegades, és impossible pagar amb l'idioma del qui compra, en el meu cas, en català.

La manifestació del 10 de juliol ha mobilitzat tots els guerrers apostats en els Cavalls de Troia de la dictadura fins ara endormiscats en la xarxa ordida estratègicament en tots els punts neuràlgics de Catalunya. De moment només són veus, però són veus arengades amb la nostàlgia del dictador Franco i la seva divisa, la *Una Grande i Libre*: l'Espanya indissoluble, segons el Tribunal Constitucional, que en la seva equanimitat declara el català una llengua a la qual no tenim dret els catalans, si no complim la prioritat de saber abans, parlar i entendre la llengua d'ells: el castellà, mai millor dit espanyol.

Justícia! Constitució! Carta magna! De què? Quan dicten la discriminació del

català, quan hauria de tenir rang de plena igualtat en tot el territori espanyol. Bé! Reconeixent la dificultat d'aquest extrem, l'equanimitat seria que el català fos territorialment equivalent a Catalunya tal com el castellà és a Castella. Ja sé que aquests nois i aquestes noies monolingües que imparteixen justícia són de lletres, però tampoc no és tan difícil assimilar aquesta equació de primer grau, que es pot plantejar aritmèticament com una regla de tres: el català és a Catalunya igual que el castellà és a Castella. No serà la seva una llei de l'embut quan constitucionalment la mantenen renyida amb les matemàtiques?

Estiguem atents, que els enemics de sempre estan apostats pertot arreu, abundants a TV3, a Catalunya Ràdio, a les Institucions, a l'assistència sanitària pública i privada, al monopoli del Cinema, a la botiga on comprem, als serveis socials, al taxi, a la cafeteria...; a veure, digueu-me un lloc on no corre perill la nostra llengua?

El dilema és antic, és només qüestió d'"Ésser o no ésser" (gràcies Will per aquest últim apunt traduït del teu "*To be or not to be*"). Però, no siguem banaus: votar Independència sense adjectius és l'única manera de poder recobrar pacíficament la dignitat com a poble. També, de passada, serà una bona manera perquè el *Corte Inglés*, que tampoc no és "*tonto*", perdi el cul per vendre'ns i fins i tot ens permeti pagar el que comprem, en català.

L'11 DE SETEMBRE I LA CORAL XABEC

Per Esteve Pujol i Pons

El dia hi ajudava, els aires reivindicatius s'hi afegien; el clam del poble ho facilitava; la presència, cada vegada més nombrosa, de vilatans hi animava perquè l'Ofrena Floral davant el monòlit de la *Plaça de l'11 de Setembre* fos més emotiva, més sentida, més patriòtica. Quin goig i, a la vegada, quina expressió de la voluntat que Catalunya sigui rica i plena! No cal pas que ningú vagi endarrere; nosaltres volem anar endavant.

A quarts de dotze del migdia, Ajuntament, partits polítics, entitats ciutadanes de cultura, de veïnatge, d'esports, de convivència, de solidaritat, d'esplai... de tota mena, fins a quaranta, van dipositar l'homenatge de flors virolades a tots els qui han estimat i estimen Catalunya amb el lliurament de la vida, amb el lliurament lent de la feina pacient i constant de cada dia, o bé, fins i tot, amb la donació heroica condensada en un gest final. Flors, aplaudiments, cants i agraïment a tots.

Visca Catalunya!, per a tothom.

I visca Catalunya sobirana!, per a molts.

La *Coral Xabec*, de *Gent del Masnou*, hi va ser present com tots aquests darrers anys per ennoblir la Diada i embellir-la amb el cant.

Després de les paraules de l'Alcalde i de la proclamació del *Manifest* consensuat majoritàriament pels regidors municipals, i havent acabat l'ofrena floral, la

Coral va cantar *Senyor sant Jordi*, amb lletra de Salvador Espriu i música de Francesc Vila.

ORACIÓ AL SENYOR SANT JORDI

*Senyor sant Jordi,
patró,
cavaller sense por,
guarda'ns sempre
del crim
de la guerra civil.
Allibera'ns dels nostres
pecats
d'avarícia i enveja,
del drac
de la ira i de l'odi
entre germans,
de tot altre mal.
Ajuda'ns a merèixer
la pau
i salva la parla
de la gent
catalana.
Amén.*

I la Coral i tothom, mentre la bandera era hissada amb més solemnitat que mai, vam cantar *Els Segadors*, amb l'harmonització de Josep Viader. A aquest cronista, li fa la impressió que és el cant, diguem-ne civil –a part els cants litúrgics de certes celebracions multitudinàries–, que cada any aplega un nombre més gran de cantaires a la nostra vila. Que no parin, doncs, d'augmentar les veus que interpretin l'Himne Nacional de Catalunya. I qui escriu aquestes ratlles

encara vol testimoniar un altre motiu de joia: veure-hi molta mainada, tant en aquest acte central de la Diada Nacional, com sobretot participant directament en l'ofrena floral. Que hi hagi nens i nenes, nois i noies, i adolescents deixant les flors al peu del monument amb un somriure ben expressiu als llavis és tot un crit d'esperança en una Catalunya que, si ningú no la mata vilment, continuarà segant espigues d'or en un juny cada vegada més ufanós.

Salvador

Per Joan Maresma Duran

Salvador - fundada com *São Salvador da Bahia de Todos os Santos*; diuen les cròniques que hi va arribar *Américo Vespucci* el dia 1 de novembre de 1501- és una ciutat brasilera, capital de l'estat de Bahia –els anomenats *Estats a Brasil* són els equivalents a les *Comunitats Autònomes* d'Espanya- i primera capital del *Brasil Colonial*.

Aquesta ciutat és també anomenada *Bahia*, fins i tot pels habitants del propi estat. També es coneguda com a *Capital da Alegria* –gràcies a les seves festes populars- i *Roma Negra*, doncs es considera la metròpoli amb el major percentatge de negres localitzada fora d'Àfrica.

Ja el 1522 es va convertir en la seu del primer bisbat de Brasil i durant els segles XVI i XVII va ser un important centre de la indústria del sucre i del tràfic d'esclaus. El 1763 va perdre l'estatus de capital de Brasil, privilegi que va ser concedit a Rio de Janeiro. El *Pelourinho* –literalment *picota*- és el nom del barri del centre històric d'aquesta ciutat. Situat sobre un turó –*Cidade Alta*- al qual s'hi pot arribar per un ascensor de façana *art déco* dels anys 30 - anomenat *Elevador Lacerda* -, el barri és un lloc fascinant, ple de relíquies colonials, d'esglésies del segle XVII ricament decorades, una per a cada dia de l'any segons la creença popular.

L'Església de *Sant Francesc* em va semblar bellíssima, principalment el claustre, una meravella del barroc colonial. Les rajoles van venir de Portugal a finals del segle XVII i representen escenes de l'antic testament. L'interior és magnífic, - amb una quantitat d'or excessiva; diuen que gairebé 900 kilos- per la seva riquesa i esplendor, tot i que desafia les ensenyances i el vot de pobresa del sant a qui està dedicada...

La cuina *bahiana* és una barreja africana i brasilera basada en la crema de coco, el jengibre, els pebrots picants, les gambes, l'oli de *dendê*, -

és oli d'un tipus de palmera- i la mandioca. Molts plats són exquisits i tal vegada alguns han quedat com herència d'aquells temps en que les esclaves eren les responsables de la cuina a les llars.

També es veu la influència d'Àfrica en la música, els balls i alguns rituals. Aquí és típica la *capoeira*, una mena d'art macial que van inventar els esclaus per a combatre els amos. Com que els amos -evidentment - ho van prohibir, es va convertir en una espècie de ball acrobàtic.

Un cap de setmana del mes d'agost vam tenir la sort de poder anar-hi per a veure la Nieves, una colega que treballa al *Cervantes* i que, malauradament, deixa Brasil aquest any després de més de dos anys d'estar-s'hi. A la Nieves la vaig conèixer a Beirut el ja llunyà octubre de 2001.

Aquesta noia ha estat diferents vegades a Rio, ciutat en la que visc, i sempre deia que li deviem una visita. I és veritat. El temps passa molt de pressa i moltes vegades anem deixant el que volem fer, o el que hauríem de fer. Tal vegada hipotequem el present pen-

sant que som eterns i que sempre tindrem temps, que demà encara tindrem temps. Afortunadament vam poder anar a Salvador, tot i que només van ser tres dies i dues nits. Espero poder tornar a veure-la. Com també espero tornar a veure a molta gent, a familiars, a amics, a coneguts, encara que només sigui per a fer una abraçada ben forta, un somriure, un com va tot? Una mirada amical enmig d'aquest món de vegades complicat.

Església Sant Francesc Claustre

Dens era l'aire aquell mati d'hivern i els pulmons es refredaven ràpidament. No, allò no podia ser bo per a un home malalt, que passejava tranquil·lament pel bulevard d'una zona massa cara per la seva minsa butxaca. La roba humil i un xic llardosa el feia el centre de totes les mirades. Ell, sense cap mena de mania, se situà al davant de l'aparador d'una pastisseria. Al cap d'una estona de mirar i remirar aquell bé de déu de pastes i coques, es va decidir a entrar-hi.

— Què vols? —es va sentir en un to agre gairebé recriminatori.

— Tinc gana i no tinc diners.

— Fora o avisaré la policia.

— Siusplau,

— Fot el camp d'una vegada, desgraciat.

L'home esparracat va fer mitja volta i sense dir ni piu va obrir la porta i es va trobar de nou amb aquell fred humit que li queia al cim com una galleda d'aigua.

Just a la cantonada, una noia sortida del carreró com un fantasma se li acostà per donar-li una barra de pa.

— Tingui, i perdoni, hi ha gent que avui té mal humor.

— Gràcies. Com et dius?

— Maria.

— Escolta'm bé, Maria, si un dia tens un problema massa gran, pensa en mi i jo t'ajudaré.

— Molt bé, senyor, no sé com ho podrà fer, però hi pensaré.

L'home que feia promeses va seguir el seu camí i en una placeta i sota la protecció dels plàtans va començar a menjar-se aquell pa encara tebi. Un cop saciada la gana, va estirar-se en un racó per tal de dormir una estona. Uns cartrons van fer més agradable la clapada tot i donar-li un aspecte encara més desolador de rodamón solitari.

Era temps de castanyes i moniatos i els tremolors van despertar-lo. Mig ensomniat dirigí les seves passes cap a una font propera, es rentà la cara, va beure un glop i tot seguit féu el seu camí.

Tot fent via per la ciutat es va endinsar en un fosc carrer tan sols il·luminat pel rètol de neó d'un local de dones de lloguer. L'home solitari es disposava a entrar-hi, però la veu greu d'un home gruixut el va aturar. Ell no va fer cas de l'amenaça i tirà cap dins. El goril·la intentà tirar-lo a terra i ell l'esquivà amb una facilitat inversemblant. Un segon més tard una navalla brillà en la nit.

El sicari no aconseguia punxar-lo per més esforç que posés en la baralla i aquella mena de captaire es bellugava com dut per una força sobrehumana, fins que tot d'una el pobre home en un moviment d'esgrima enxampà el porter pel coll, i amb una facilitat esfereïdora li va arrencar el cap i deixà la petita avantsala del local regalimant sang per les parets.

Un cop dins, s'apropà a la barra mentre els clients i les

bagasses s'apartaven del seu costat amb els ulls plens de por. Ell, palplantat davant el gros mirall, va fer un crit al cambrer:

— Tu (despectiu), posa'm una copa d'anís del mono.

— Hi vol gel? (amb cara d'espant).

— No, i no et tallis a l'hora d'omplir-la.

Sobtadament d'una porta lateral surten dos homes armats amb fusells automàtics i comencen a disparar-li a curta distància. Després de buidar els carregadors veuen aterrits que l'home no té ni sang i que totes les bales han rebotat en el seu cos i han ferit la gent del voltant. En el temps que els dos homes volen recarregar les armes, reben dues flamarades de foc, que surten de les mans d'aquella persona estranya i moren socarrimats enmig de grans udols de dolor.

De cop i volta el captaire invencible veu a terra i amb una ferida al pit la noia que al mati li donà el pa. S'acosta i, fent un bram estrepitós i col·locant les mans a prop de la sang, fa sortir les dues bales (que van a parar a les seves mans) i cauteritza els traus sense deixar-ne ni rastre.

La noia el reconeix i li pregunta: Qui ets, que tens aquest poder?

Sóc Joaquim Ivanovic.

CONTINUARÀ

(o no, això no se sap mai).

Històries de la vila

Per Joan Muray

LA CUSTÒDIA i altres objectes de culte del COL·LEGI de la Sagrada Família del Masnou en temps de guerra (1936-39) HISTÒRIA completa del SALVAMENT–

Al passat butlletí de juliol-agost vam publicar el relat, que creiem complet, de com es van salvar la custòdia i el sagrari del Col·legi de la Sagrada Família del Masnou en temps de guerra. Posteriorment hem pogut recuperar un tercer testimoni, que ens explica què en fou de les altres peces de culte en aquell període convuls, així com algun petit canvi.

Els relats que venim publicant des de l'any 1987 formen part del que ara se n'anomena "memòria històrica", però que, si per una banda serveixen per servir aquesta memòria, per l'altre corren el risc, especialment els que ens arriben per via oral, o de no estar complets o bé d'haver-hi petits matisos.

Per sort, hem estat a temps de poder trobar aquest tercer testimoni, que ens explica el que mancava a l'anterior.

La història del SAGRARI (1) segueix intacta, tal com va ser publicada; fou salvada i amagada en una masia de can Dòria, prop de la casa pairal, sent Martí de Dòria i Genisans l'autor del salvament. O sigui que la història sobre el sagrari és tal com la vam narrar i, per tant, no la repetirem.

En canvi, la del salvament i amagatall de la custòdia no va anar tal com la vam contar, ja que el que van servir a can Marfà fou una altra peça de culte, tot i que no hem pogut saber de quina es tractava. Fou amagada, això sí, en un sot al terra, i al damunt s'hi va col·locar la màquina de cosir. Allà també hi restà, com a les altres cases, fins a finals de la guerra.

I com a tercer relat, aquest donat per Lluís Matalí i Pons, fill de Josep Matalí i Isern, ambdós confiters, que fou qui va tenir les peces amagades a la Confiteria Matalí, que aleshores es trobava al carrer Barcelona.

I, ja que s'ha de reescriure aquest capítol de la nostra història, i davant

Col·legi de la Sagrada Família del Masnou

del matis en l'anterior, creiem oportú tornar a posar els trossos correctes d'aquella, perquè així, en aquesta, tothom la pugui llegir tota sencera.

La que repetim, per correcta, la posarem en lletra cursiva i entre cometes per diferenciar-la de la que hem sabut ara. El conjunt general queda així:

"Després de més de setanta anys de finida la guerra del 1936-39, encara sorgeixen històries que, si no fos per la bona memòria d'alguns masnovins (2), restarien per sempre a l'oblit.

Són petites o grans històries que, sovint al marge del contingut intrínsec de la pròpia notícia, són més interessants pel que aporten de la vida diària d'aquells anys convulsos, i de les persones que, al marge de les seves idees, arriscaren la vida per salvar unes obres artístiques, fossin del caire que fossin, per a la posteritat.

Abans de seguir amb la història que ens ocupa, fem un xic de memòria tot citant cronològicament les principals dates del convent/col·legi de la Sagrada Família del Masnou, des de la donació testamentària (3) del 1913 fins a la guerra, data de la història. Són aquestes:

- 1914. Fundació de la comunitat de monges.*
- 1916. Inscripció com a col·legi.*

- 1917. Festa de l'entronització del Sagrat Cor.*

- 1923. Benedicció de la campana de la capella.*

- 1924. Creació del noviciat.*

- 1924. S'enderroca el celler, i al seu lloc s'hi construeix la capella actual (4).*

- 1928. Es fa l'altar del Sagrat Cor.*

- 1934. Es porta a terme l'ampliació i restauració de la capella.*

- 1936. Als primers mesos de la revolució (estiu 1936) es produí la incautació del col·legi i convertí en seu de les Joventuts Llibertàries-FAI.*

El Col·legi de la Sagrada Família, en aquells dies de començament de la guerra, en ple temps revolucionari, fou incautat, tal com ja hem comentat, per les Joventuts Llibertàries-Fai, que el convertiren en el seu local.

Les monges que hi havia al moment de la incautació hagueren de sortir-ne al més discretament possible, ja que haurien estat perseguides o qui sap si les hagueren donat mort. Moltes tornaren a les cases dels familiars, i d'altres foren recollides, de moment, en cases de la vila.

Les populars mares Maria i Antònia, la primera, mestra del Col·legi, que fins a la guerra va ensenyar nenes, i després d'aquesta ho féu fins a la jubila-

ció amb els nens (els meus nens com en deia ella), també tocava el piano o l'orgue en celebracions litúrgiques, així com la cuinera, es refugiaren de primer a casa dels Casals, vuit dies, que vivien al darrere mateix del convent, a l'actual carrer de Rafael Casanova, aleshores carrer de la Cateria. Havien sortit del convent per la porta de l'hort, que donava a aquest carrer. Ambdues, després de la guerra tornaren al Masnou, on varen viure la major part de la seva vida, i on també reberen sepultura.

De la popular mare Maria, que es deia Maria Torner i Vives, com a monja es va dir Maria del Sagrat Cor (5), cal parlar-ne més extensament, ja que, a més de dedicar-se tota la vida a l'ensenyament dels nens, tenia una altra missió, la de cuidar-se de la capella i, per tant, de totes les seves

Custòdia i Sagrari de la capella del col·legi

Capella del col·legi

pertinences i feines. Per tant n'era la sagristana. De ella, en aquesta faceta, recordem especialment el guarniment que feia a l'altar per Setmana Santa, quan era costum d'anar a visitar el que en deiem els monuments. En va quedar una magnífica imatge de la fotografia masnovina Teresita Torres. N'hi va haver una altra, que era postulant o novícia, de nom Helpídia, que es va instal·lar a la masia de can Dòria, on va passar per minyona. D'aquesta relació en temps de guerra en va quedar una profunda amistat, que va durar tota la vida de la després monja, amb la qual, els Dòria es van escriure i fer visites mútues fins a la mort de la mare Helpídia el passat any 2009 a la Seu d'Urgell on estava"

El sagrari, tal com ja es va dir, fou recollit al Col·legi de la Sagrada Família per Martí de Dòria i portat a l'amagatall sota el paller de la masia, on va romandre tota la guerra. Aquesta masia no era la casa pairal, era la que ells coneixen com de ca l'oncle Joan, que està a prop de la principal, darrere mateix de la de "cal Perdut". Allà hi va restar fins a final de la guerra, com la custòdia, quan retornaren al col·legi/convent. El sagrari, el lloc on es guarda el Santíssim, que normalment es trobava, fins a la reforma litúrgica del Concili Vaticà II, a sobre l'altar; i que des d'aquesta, normalment està darrere de l'altar, ja que aquest està de cara al públic".

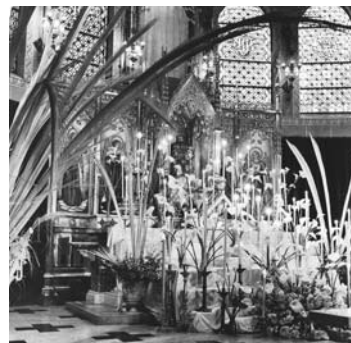
La custòdia, així com un calze, un copó i la Veracreu, foren portats a la Pastisseria Matalí, que aleshores es trobava a l'actual carrer de Barcelona,

on romangueren fins al final de la guerra.

Al primer moment foren amagades dins uns graons que pujaven a les golfes de la casa, graons que en algunes cases encara es conserven, i que tenen com un fons. Un cop dipositades, les taparen i en dissimularen l'espai.

Després, un client i amic d'en Matalí va avisar-lo que hi havia hagut un espieta. Per sort en feren cas i canviaren les peces de lloc i les posaren en un sot que havien fet sota un porxo de l'eixida, el taparen bé i hi posaren al damunt els costals de llenya per al forn. Allí restaren fins acabada la guerra, quan les entregaren a la Mare Maria, que ja havia tornat, junt amb altres monges, al convent/col·legi.

Evidentment, al cap de poc d'avisar-los, van tenir un escorcoll, per sort sense èxit, com tampoc no en van tenir els altres que patiren durant la guerra, en total tres. Van córrer un perill ben evident, ja que, si els ha-

Altar major amb els guarniments florals fets un any per Setmana Santa.

Foto de Teresita Torres.

Can Matalí, quan estava a l'actual carrer de Barcelona.

guessin trobat el que amagaven, no sabem les conseqüències que hauria tingut per als qui servaven les peces a casa seva.

El bon home que va avisar-los era un treballador de la Fàbrica Dachs, afiliat a la CNT. Després de la guerra també va patir els excessos de la dictadura, fou detingut i desterrat del Masnou. Se'n va anar a viure a Tortosa, la seva terra.

"La custòdia, peça d'orfebreria religiosa on s'exposa el Santíssim Sagra-

ment a la veneració del públic, té el seu naixement cap al segle XIV per la necessitat litúrgica sorgida de les processons eucarístiques, especialment del Corpus. També és anomenada ostensori."

Quan tragueren les peces del seu amagatall, trobaren que la custòdia estava força malmesa per la humitat. Intentaren netejar-la, però no ho aconseguiren del tot. Un cop de nou al col·legi, hagueren de portar-la a restaurar (6). La resta de peces s'havia conservat bé, i molt especialment la Veracreu.

Bé, esperem que aquest sigui el relat definitiu, un relat d'aquells anys de tragèdia, anys que, tot i haver-ne passat més de setanta del seu final, quan se'n remouen fets, a voltes encara aixequen butllofes.

NOTES

1- El relat del salvament del Sagrari, ens l'ha contat Pepita Dòria i Galofré, filla del seu salvador, Martí de Dòria i Genisans.

2- Lluís Matalí i Pons ens ha contat el que hi ha de nou de la custòdia i altres objectes de culte; és de la Pastisseria Matalí, que aleshores estava a l'actual carrer de Barcelona, on després hi va haver la Sastreria Fortuny. Es van traslladar a

l'actual emplaçament l'any 1942.

3- El llegat testamentari, pel qual les monges de la Sagrada Família d'Urgell passen a fundar el convent/col·legi, provenia de Joaquina Estaper i Cuyàs del Bosch, darrere dels Estaper de "ca l'Estudiant".

4- En fer aquestes obres, els paletes hi troben dues o tres geres amb or, que es queden, i un d'ells se'n va a Mallorca i queda amb l'altre que s'hi reuniria més tard; però el segon mai no va poder gaudir del botí, i el primer es va esfumar totalment.

5- El seu record, quan fa quasi vint anys de la seva mort, és viu, com ho demostra la poesia que un antic alumne seu, Carles Coll, ens va enviar, i que fou publicat a l'apartat de poesia del butlletí de juliol-agost.

6- Ho feren a Barcelona, a la Cereria Codina, del carrer del Bisbe, propietat dels masnovins de "cal Cerer".

FONS CONSULTATS

- Lluís Matalí i Pons
- Pepita Dòria i Galofré
- Col·legi de la Sagrada Família del Masnou
- Mare Pilar
- Gent del Masnou, núm. 12, gener 1988. Entrevista a la Mare Maria, per Empar Vázquez.
- "Històries de la Vila" (II volum). Joan Muray. Editorial Davinci. Barcelona 2005.
- "República, revolució i guerra civil (El Masnou, 1931-1939). De Jordi Amat i Teixidó. Gent del Masnou 1995.

El passat 19 de setembre es va fer el 30è Aplec conjunt de la Sardana a Sant Mateu.

Organitzat per les entitats sardanistes dels pobles d'Alella, Cabriels, el Masnou, Premià de Dalt, Premià de Mar, Vilassar de Dalt, Vilassar de Mar i Teià.

A les 10 del matí hi va haver la celebració de la missa sardanista a l'Ermida de Sant Mateu; en acabar, a l'esplanada de l'Ermida esmorzar popular per a tots els assistents.

Seguidament les cobiles **Premià** i **Ciutat de Mataró** ens van

interpretar divuit sardanes, cal destacar la de conjunt, sardana d'estrena del compositor i músic de contrabaix de la **Cobla Premià, Ramon Iglesias**; el seu títol: *Passejant a Sant Mateu*. També cal dir que a poc a poc l'afluència de sardanistes, caminants i ciclistes va anar augmentant i feia goig veure l'esplanada amb tanta i variada gent.

Properes ballades de sardanes:

10 D'OCTUBRE: Plaça d'Ocata, 12 del migdia, **Cobla Lluís de Taradell**.

1 DE NOVEMBRE: Plaça d'Ocata, 12 del migdia, **Cobla Jovenívola de Sabadell** ("Aniversari de l'Agrupació").

Curset d'ensenyament de sardanes:

cada dimecres de 8 a 9 del vespre. **Lloc:** Plaça d'Ocata, 8
Correu de l'Agrupació: agr.sardanista_masnou@josoc.cat
o vine directament al local el dia i hora indicats.

La Junta

Us informem que aquest any farem loteria de Nadal

Contes del Masnou

Per Josep Condeminas

El guia (1)

Era evident que l'Antoni Sòria era un home amargat per alguna raó, condició que havia arrossegat gairebé durant tota la seva vida sense que ningú no en sabés la causa. De setanta-tres anys d'edat, solter i sense cap afició manifesta, ningú no hauria dit, però, que a la seva joventut havia tingut inquietuds artístiques i fou prou decidit per anar-se'n una temporada a París, meta de tot aspirant a pintor, poc abans de la II Guerra Mundial. Coneixent el seu caràcter, no és d'estranyar, doncs, que els seus veïns i coneguts s'estranyes-sin que, a les seves velleses, l'Antoni s'apuntés a una excursió de jubilats a París, encara que, per a ell, aquest viatge era com recordar aquells dies de joventut a la capital francesa. La idea del viatge havia estat d'un programa de ràdio, i va faltar temps perquè s'hi afegís la mateixa companyia ferroviària que va proposar fer-ho amb un tren de l'època en el qual tots els components estaven en plena joventut, això li donaria, al viatge, un aire més romàntic.

Després d'acomodar l'equipatge i d'ocupar el seu seient i, sense participar de l'alegria dels seus companys, en Sòria es va limitar a esperar pacientment que el tren iniciés la seva marxa. –Tot va bé? –preguntà l'amable guia de l'organització, un jove alt i ros—. Si desitgen quelcom, sols han de demanar-ho. La resposta unànime i d'alegre aprovació li indicà que tot anava bé. Cinc minuts més tard, empengueren la marxa, destí: PARÍS.

Durant una bona estona l'Antoni contemplà lènguidament el paisatge fins que, finalment, els ulls se li aclucaren i s'adormí. No fou ni una forta sacsejada, ni un estrident soroll el que va fer que es despertés sobtadament, senzillament fou el silenci, un aclaparador silenci. El vagó era buit, encara que el tren continuava la seva marxa.

Totalment perplex, de sobte, s'adonà de la presència d'una altra persona.

– Per favor, no s'inquieti, senyor Sòria –digué el desconegut en to assossegat. A la somorta llum diürna que entrava per la finestra, a en Sòria, se li va transmutar la cara per la sorpresa en reconèixer el jove guia de l'expedició, ara vestit amb un uniforme de l'antiga *Wehrmacht* alemanya.

–Abans de res, permeti'm que m'expliqui; tot té la seva lògica. Sé que el que vaig a dir li semblarà inversemblant, però li prego que em cregui. D'aquí a poc arribarem a París en el mateix tren en què vostè va pujar al Masnou fa escassament una hora; però amb la particularitat que ara són les nou del matí del dia quinze d'octubre de 1940. Cregui'm, tot és real, vostè mateix ho podrà comprovar dintre de molt poc.

Es repenjà al seient i continuà –Jo sóc el que vostès aquí, al planeta Terra, en diuen un extraterrestre o, en el meu cas en concret, un hominoide, un ser que habita entre vostès, normalment per estudiar la seva civilització. No és la primera vegada que vinc a aquest plane-

ta. Per a nosaltres viatjar en el temps no representa cap problema.

Totalment perplex, en Sòria li preguntà: –Però, on són els altres viatgers?

–Continuen tranquil·lament el viatge, però en una altra... dimensió. Sols vostè i un desdoblament d'aquest tren han retrocedit al passat.

–Per què jo? –preguntà en Sòria intrigat. El guia somrigué. Sens dubte s'esperava aquesta pregunta.

–Arribat el moment, satisfaré la seva curiositat; però estic segur que, una vegada a París, vostè sabrà perfectament el que ha de fer. Ara bé, sols disposarà de 24 hores; al termini d'aquest temps agafarà aquest mateix tren i, tal com va venir, tornarà al seu temps. Si no ho fa, quedarà per sempre atrapat en el passat, i no li auguro una estada agradable en una França ocupada, amb totes les seves carències i perills.

El jove va treure una maleta de sota el seient, un abric i un barret.

–Aquí té roba adequada, una documentació i diners. No perdi temps; estem arribant. Bona sort –digué estrenyent la mà d'en Sòria, i sortí del compartiment.

Totalment ofuscat, en Sòria comprovà que, efectivament, el tren entrava en una gran estació. No tenia temps per canviar-se de roba, així que es posà l'abric i el barret, i amb la documentació a la mà baixà del tren. Banderes amb l'esvàstica penjant arreu, altaveus eixordant consignes en alemany i francès, gran quantitat de militars teutons circulant per l'estació i, a l'exterior, un París gris, derrotat i humiliat li confirmaren la seva total autenticitat. Ara ja sabia què fer.

Vint minuts més tard es trobava a la seva antiga pensió.

El cor li bategava accelerat quan va demanar la seva antiga habitació, però la mestressa li digué que estava ocupada i li'n donà d'altra. Les cames li flaquejaven quan pujava l'escala. De sobte, sentí un cop de porta i unes passes que baixaven a tota pressa. Quan es creuaren, en Sòria no va poder reprimir un crit d'infinita sorpresa, aquell individu era... ELL MATEIX!, sí, però cinquanta anys més jove. Es desmaià.

GAIREBÉ TOT AIXÒ ÉS VERITAT

Per Carles Maristany

De l'aritmètica a la gramàtica, tot passant per la doctrina.

Si l'aritmètica és la ciència dels nombres i la gramàtica és la que tracta de les classes de mots, llurs accidents o flexió, especialment en l'art de parlar i escriure correctament una llengua, avui jo, que no sóc persona versada en cap de les dues branques o disciplines esmentades, abusant de la vostra benevolència us parlaré de números, potser els més repetits i emprats, buscant, però, els mots més adients.

Si els números son incomptables, bé podríem dir que uns quants d'ells tenen vida pròpia, una certa personalitat. Tant és així que de vegades, en el mateix instant de mencionar-ne un, ens ve per associació d'idees quelcom que no guarda cap relació amb la conversa que en aquell moment estem fent i fins i tot pot distreure la nostra atenció, desviant-la de la idea original i portar-la a un lloc recòndit de la nostre ment.

P.ex.: Avui fa X anys que vam inaugurar el Club. Tu penses: Avui fa també X anys de l'òbit del pare.

Roma va crear tot un imperi; ha perviscut el dret romà, però la numeració emprada ha sigut l'aràbiga, no la romana. Vejam si en sortiré, d'aquesta embrolla. Hi ha números alts, baixos, de la sort, de pega, els números vermells, secrets, una combinació de números. També pot fer-se el numeret, tenir un bon número, encertar tots els números, tenir-ne l'últim de la fila, o bé fer números rodons. (Per arrodonir el preu).

Digues un número! I en dius un. T'ha tocat! I et donen l'escombra. Digui trenta-tres! Respiri! Trenta-tres.... Respiri.... Més suau, compassat....

Si el primer número és l'u, quin és l'últim? Vostè ho sap?

Penso en tots els números de la doctrina, en els bíblics i en els altres.....

0 Col·locat al davant no té cap valoració; però, si va al darrere, vés-li al darrere! Tot puja, ara el 0,005% d'interès corrent.

1 Un de sol. Déu totpoderós.

2 La parelleta. Tenir dos dits de front. Una de calç i una de sorra. Els ous ferrats.

3 La Santíssima Trinitat. Les virtuts teològals. Les potències de l'ànima. Les filles d'Helena. Totes les coses bones són tres. I el 3,1416.

4 Les virtuts cardinals. Els pecats que clamen venjança a Déu. Les darreries de l'home. Les quatre estacions. Els quatre punts cardinals. Eren quatre i el cap.

5 Els dits de mans i peus. Els continents. Un quinquenni. Els preceptes generals de l'Església. Els sentits corporals. Les anelles olímpiques. Les Noces d'Ambre.

6 Són els pecats contra l'Esperit Sant. La mitja dotzena.

7 Els sagraments. Els dons de l'Esperit Sant. Els pecats capitals. Els dies de la setmana. Ara el nen farà el canvi. Les notes de l'escala musical

8 Les benaurances.

9 Pintat de nou **9**. A més de nou, l'embarassada ja surt de comptes. Grup de nou oracions, cures, banys, etc. Espai de nou dies dedicats a una devoció o bé en sufragi pels difunts (novena). Els 9 quirats de l'or baix.

10 Els manaments de la Llei de Déu. Les Noces de Metall.

11 Un equip de futbol (sense baixes).

12 Els apòstols. Els mesos de l'any. Les tribus d'Israel. Una dotzena d'ous o de figues. Mig dia. L'Àngelus. Una dotzena.

13 Mal número o, millor, el de la sort. Una dotzena de frare o ben comptada. Las arres que dona el nuvi. La nena ja ha fet el canvi.

14 Les obres de misericòrdia 7+7.

15 Un número bonic. La nena maca, jolieu, xamosa. Les Noces de Cristall.

16 No fer-ho! Molt millor emprar un mocador, oi?

17 L'edat del "pavo".

18 La majoria d'edat. I, tractant-se del més de juliol, tots sabem de quin funest any es tracta.

20 Les Noces de Porcellana.

22 Els dos aneguets.

24 La mitjanit. Canvi de data. Els ancians de l'Apocalipsi. Són els quirats de l'or fi. Santa Nit.

25 Les Noces d'argent. Un quart de segle.

27 El de gener, diada de l'alliberació. Fi de la revolta. Inici de la dictadura.

29 El tramvia de circumval·lació.

30 Les Noces de Perla.

33 L'edat de Crist. Fa parella amb l'auscultador: digui 33.....

35 Les Noces de Corall.

37 La febre i la seva incondicional companya: l'aspirina.

40 L'èxode pel desert, segons el Pentateuc. La quaresma. Els lla-

dres d'Ali-Babà. Per a les herbes remeieres o els licors, quaranta dies a sol i serena dins l'esperit de vi. La quarantena, llarga estada al llatzeret. Les Noces de Robí.

45 Les Noces de Safir.

48 Cadascun dels quaranta-vuit quadres o figures que componen una auca.

50 Les Noces d'Or. Mig segle.

55 Les Noces de Maragda.

60 Les Noces de Diamant.

65 El "retiro", la jubilació llarga-

ment esperada. Noces de Ferro.

69 No "coment". Deixem-ho córrer.

70 Les vegades que s'ha de donar: Setanta vegades set. Noces de Gràcia.

72 Foren els missatgers enviats a predicar l'evangeli.

75 Noces dels joells de la Corona.

79 Una edat perillosa, la meva... sobretot.

90 L'avi vell de la bugada.

100 Una quimera. Tot a cent i

més. Un segle.

101 Això ja és excedir-se; les piles de la calculadora s'han esgotat, i em falten dits per seguir comptant.

Perdoneu-me! El proper mes, si Déu vol, seguirem amb afers molt importants, encara que no siguin tan seriosos com aquests que antecedeixen.

P.E. S'aguirà qualsevol addenda o afegitó que ho complementi. Gràcies!

Teatre capital

(La cartellera barcelonina)

Per Rosa M. Isart (rmisart@hotmail.com) i M. Josep R. Lucas (gràfics)

Un ajut a la butxaca...

El 7 i 8 d'octubre de 2010 el Centre Cívic **Casa Orlandai** (c/ Jaume Piquet, 23) en el marc de la Festa Major de Sarrià acull el treball escènic –tal i com va passar l'any passat– d'un bon i gran actor del país, en **Quimet Pla**. De franc, i amb la complicitat de Núria Solina, la companyia teatral Tot Terreny ens ofereix *Absenta*, un espectacle d'humor literari que acumula una llarga vida (Tàrraga, 1997).

Del 8 al 17 d'aquest mes, el **Teatre Tantarantana** ens proposa *De postre, François Villon (monòlogo para actriz en paro)*, un espectacle amb la tarragonina **Maria Vera** (cia. Verins Escènics).

Manacor arriba a les terres catalanes a través de l'espectacle *Ganes de mus*, d'Antoni Mus (Felanitx, 1925-Manacor, 1982), que farà temporada fins al dia 24 d'octubre al **Brossa Espai Escènic**, prop doncs del carrer de la Princesa.

Del 12 al 24 d'octubre un dels nostres directors més veterans, **Esteve Polls**, presenta al **Teatre Romea** l'obra *Jugant amb Molière*, amb un repartiment ben saborós: Jaume Comas, Carla Mercader, Dídac Castignani, Àlex Palomo, Jaume Pla, Víctor Álvaro, Anna Briansó Xavier Tor i Ramon Canals.

El dia 14 (fins al 31 d'aquest mes) comencen les representacions al Nacional (**TNC**, Sala Gran) de *Joan Maragall, la llei d'amor*, dirigit per Joan Ollé i amb moviment actoral d'Andrés Corchero. El TNC enguany ofereix preus molt assequibles per als menors de 25 anys (50 % de descompte), no ho oblideu!

El 18 d'octubre, dintre de les activitats de la **Fundació Romea**, ens desplaçem al Teatre Romea per assistir a *Munt de mots*, a les 20 hores (entrada lliure), data d'inauguració del **I Festival de Narració Oral de Barcelona**.

El dia 19 el **Teatre Goya** comença a oferir *Baraka*, de Maria Goos, amb direcció de Javier Daulte; una comèdia que reflexiona sobre l'amistat.

Del 20 al 31 *Els accidents del petit príncep*, un text dels orfegres teatrals **Albert Tola** i **Miquel Àngel Raió**, es representa al **Teatre Tanta-rantana**.

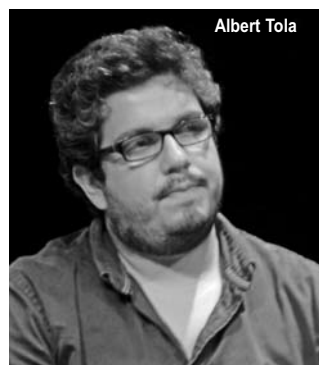
El 21 d'octubre la Biblioteca Clarà (Dr. Carulla, 22; Sarrià-Sant Gervasi) acull una adaptació teatral dels contes de **Jesús**

Moncada que signa la companyia **Les Antonietes** (a les 19 h, entrada lliure).

Del 27 d'octubre al 7 de novembre al **TNC** (Sala Tallers) una bèstia escènica deixarà bocabadat el públic: *Història de Joan, nascut d'un ós* ens permetrà tornar a gaudir del treball interpretatiu del tel·lúric **Albert Vidal**.

El dia 30, amb motiu de la **15a Mostra de Teatre de Barcelona** (enguany del 5 d'octubre al 4 de novembre de 2010), podrem delectar-nos amb la interpretació del gran actor **Sergio Caballero**, que participa a *La indiferencia de los armadillos*, una obra d'Abel Zamora (al **Teatre del Raval**).

La Mostra continua amb uns interessants **preus molt populars**: 7 euros l'entrada. Tanquem el mes tot esperant amb candeletes la *Vida privada* de **Josep Maria de Sagarra** que el **Teatre Lliure** (seu de Montjuïc) programa a partir del 3 de novembre, amb direcció de **Xavier Albertí**.

Albert Tola

Roure

Caves
Brut Nature Reserva
Brut Nature
Brut

Vall de Rials s/n · 93 352 74 56 · Alella

Vins
Rosat "Merlot"
Blanc "Xarel·lo" ·
"Sauvinyong blanc"
Negre
Coupage
Tres ceps reserva
Merlot reserva

SIGNAT

BRUT NATURE · BRUT RESERVA · BRUT

Escultor Llimona s/n Alella Tel 93 540 34 00

Xarel·lo

Àngel Guimerà, 30
Tel. 93 555 21 41
08328 ALELLA

VINS, CAVES, LICORS
I UNA MICA DE TOT

VINS D'ALELLA
SERVEI A DOMICILI

sector comercial

**Carrer
Sant
Felip**

Joan Vila

Perruqueria home

Tomàs Vives, 16
el Masnou
93 540 07 49

De dimarts a divendres
de 10 a 13 i de 15,30 a 20
dissabte de 9 a 14
Hores convingudes

**Acadèmia
PERELLÓ**

El centre d'estudis de
preparació i repàs de més
alt rendiment al Maresme

**ESO · BATXILLERAT
UNIVERSITAT**

Sant Felip, 115
93 555 03 07 El Masnou
info@academiaperello.com

- Tot per a la cuina -
elcullerot@hotmail.com

Canonge Baranera, 75
Badalona
93 384 43 51

Sant Felip, 45
El Masnou
93 540 97 41

EL MASNOU
○ *serveis* □

**SERVEIS
DE NETEJA
I DE
MISSATGERS**

☎ **93 555 76 61
609 72 65 16**

**C/ Sant Felip
(Pas del Port, 5)**

CONCURS

Qui és aquest personatge?

Per Antoni Josep Ferrero i Balaguer

Amb aquest article-concurs convidem a participar tots els lectors, d'acord amb les bases següents: Cal endevinar de quin personatge estem parlant i comunicar-ho a la redacció del Butlletí mitjançant correu electrònic (gentmas@suport.org) o per correu ordinari (c/Dr. Agell, 9, 08320 el Masnou) indicant el nom del personatge i dades personals. Entre els encertants sortejarem cada mes un CD del llibre virtual Gaia 2148, i un exemplar de la "Rondalla Còsmica". Avans del 20 de cada mes, com a màxim.

Naturalista del nostre àmbit lingüístic, fill d'una família benestant, i que visqué 59 anys. Fou un dels primers paleontòlegs europeus. La seva formació artística fou diversa i durant un temps tingué com a condeixeble un pintor que esdevindria molt famós.

Va començar la seva carrera artística, com a pintor "al fresc", els primers anys de la seva vintena, en una església de son país. I ja amb 26 anys s'inicià, en una escola de renom, com a pintor anatomista.

Fets els 31, ocupà la plaça de "Pintor Dissecador" (que no és precisament un títol per fer-se gaire "famós", encara) en una institució ben coneguda, i en aquesta responsabilitat hi romangué fins al seu traspàs, 28 anys més tard.

Al llarg de dos anys estigué força ocupat en la confecció i publicació de 73 làmines (en dos volums) de varietat d'animals. N'era molt aficionat, i un estudiós dels naturalistes contemporanis.

El seu renom, l'adquirí tan sols 6 anys abans que deixés aquest món; relativament poc temps, per evitar que els francesos "venguessin" la idea, tan llestos ells, i aprofitessin la seva feina d'iniciador d'una nova branca de la ciència, la "Reconstrucció d'Animals Fòssils", per atorgar-se ells aquest "títol".

Tanmateix les seves làmines amb la descripció anatómica de l'esquelet (que es conserva on ell el va completar) d'un enorme quadrúpede semblant a un "Peresós", extingit feia milions d'anys, mantingueren el seu nom entre els naturalistes, ja que foren les úniques conegudes durant unes quantes dècades.

Rebé l'encàrrec d'acoblar les restes d'aquell animal, que va ser enviat pel virrei de Ríu de la Plata (tot un detall, per part seva, d'afecció a la ciència). I fou així que esdevingué el primer, a la història d'Europa, d'haver-ho fet amb els ossos d'un vertebrat fòssil. Tot i que va tenir un error en confondre els ossos dels dits de les potes (les de davant per les de darrere).

Va participar també en l'estudi anatómic de nombrosos animals aquàtics. I féu la primera guia explicativa (coneguda pel seu cognom) dels continguts de la institució on ell treballà tants anys. Tot i això, és trist que segueixi essent el gran desconegut de la paleontologia, tant nacional com internacional.

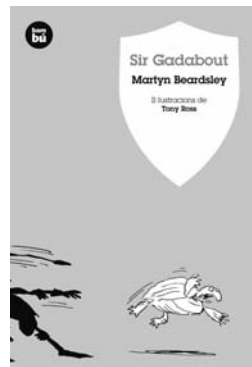
Solució del mes passat: **Ramon Lapiedra Civera**
La guanyadora del concurs: **Elisabet Alonso i Oliveres**

Parlem de llibres

Per Pere Martí i Bertran

UN CAVALLER MOLT ESPECIAL

Martyn Beardsley (Notttingham, 1957) l'any 1992 va començar una sèrie de paròdies a l'entorn d'un cavaller de la Taula Rodona, Sir Gadabout, que a diferència dels seus companys de la cort del rei Artús era "el Pitjor Cavaller del Món" (p. 8). Les aventures esbojarrades de l'esmentat cavaller, que per no ser bo en res no era bo ni fent broma (p. 37), l'any 2002

es van convertir en una sèrie televisiva, cosa que va fer que el personatge adquirís una gran popularitat entre els britànics. Ara, l'Editorial Bambú (Grup Casals) posa a l'abast dels joves catalans (els recomana a partir de 9 anys) els dos primers títols de la sèrie: *Sir Gadabout* i *Sir Gadabout, del foc a les brases*. La primera aventura del personatge consisteix en una busca frenètica, plena de trampes i de gags, de la reina Ginebra, raptada per dues bruixes malèvoles a més no poder, Morag i Demelza. La duu a terme acompanyat del gat Sidney Smith, el gat pèl roig i llest com una centella del mag Merlí, i del seu inseparable escuder Herbert, que sovint ens recorda Sanxo Panza, tant en el text com en les il·lustracions (p. 49 i 63, per exemple). No cal dir que en Gads, com l'anomenen familiarment, se'n sortirà, malgrat la mala fama que té de desastre, i tornarà la reina sana i estalvia a Camelot.

Beardsley narra l'aventura amb un estil planer, ple d'un humor fi, britànic cent per cent (p. 45, 58...), i amb algunes de les característiques bàsiques de la paròdia: la distorsió històrica, la desmitificació de símbols i de tòpics, medievals en aquest cas, i la utilització de recursos literaris, tan populars com ara l'exageració, la comparació, els eufemismes... Tant la distorsió històrica com la desmitificació són portades a extrems per fer-les ben entenedores per als joves lectors. A tall d'exemple podem destacar que, amb tota normalitat, s'hi parla de microones (p. 59) o que es vol desterrar la reina a Veneçuela (p. 69). O, pel que fa a les desmitificacions, que en un torneig Sir Gadabout s'enduu uns entrepans de formatge, que se li comença a fondre a plena justa (p. 17-18); o, encara, que el tòpic Cavaller Guardià del Pont és vençut per l'astúcia del gat (p. 52-53). Sense cap mena de dubte, es tracta d'un llibre amè, que llegiran de gust els joves lectors, i a més ho podran fer en una edició magnífica i una molt bona traducció.

(1) Martyn Beardsley: *Sir Gadabout*. Editorial Bambú, Barcelona, 2010. Il·lustrador: Tony Ross. Traductor: Pere Martí Casado. 92 pàgines.

Fruites i vins de tardor;

FRUITES I VERDURES

COLLITA PRÒPIA
COMANDES A DOMICILI

Masnou Centre - Tel 93 540 03 52

tota una festa!

www.canrac.com

De tot per fer els vostres
panellets i receptes de tardor.
Mestres Villà, 101, 93 555 16 64 el Masnou

www.canrac.com

el celler del mar

GARNATXA, MOSCATELL,
MISTELA

Vins, caves i licors. Gran selecció
de vins. Vins al detall

Àngel Guimerà, 12 el Masnou
93 540 29 53

mercaservei

Fruites i Verdures

SERVEI A DOMICILI

Fontanills, 59

Tel 93 555 32 32

El Masnou

Productes ecològics.

Fruites i verdures de temporada

Navarra, 21 - 93 555 31 66 el Masnou

botiga@totbio.com

www.totbio.com

Servei a domicili.

Frankfurt Parera

Pg. Prat de la Riba, 98 (Camí Ral Ocatà) frankfurtparera.com

MENÚ

a **5,95€**

Migdies de dimarts a diumenge
(de 12 a 16h)

Entrepà + 1 suplement
+ beguda + patates
o croquetes

Comanda mínima 15€

TASTA
LA
NOSTRA
SALSA

FES LA TEVA COMANDA
PER TELÈFON A QUALESVOL HORA
A RECOLLIR AL LOCAL

TEL. 93 555 78 94

A les
nits fem
comandes a
domicili

Exposicions

Fins al 15/10
MARTÍ IGUAL. L'art en metall.

Del 16/10 al 5/11
XII Mostra d'Etiquetes de Vins i Licors. Col·lecció E. López

Del 6 al 26/11
Pintures de Cristina Camarero

JORNADA DE PORTES OBERTES.

Diumenge 31 d'octubre, de 10 a 14 i de 16 a 20, el local social romandrà obert a tothom. Veniu-nos a visitar i ens coneixem. Tal vegada puguem passar-nos-ho bé i col·laborar junts.

GRUP RAUXA DE GENT DEL MASNOU

Diumenge 31 d'octubre a les 19 al local social.
Vetllada artística, literària, musical...
A càrrec del Grup Rauxa
de Gent del Masnou
Entrada gratuïta

La punta de la llengua (17)

Per Esteve Pujol i Pons

Diuen que els catalans *fem* quan d'altres *donen*; i en certa manera és veritat.

En moltes expressions catalanes, hi fem servir el verb **FER**, mentre que, per exemple, en castellà hi diuen el verb **DAR** o d'altres. Cal, doncs, fer-hi atenció a fi de conservar el nostre patrimoni genuí.

Recordem-ne uns quants casos:

Fer petons / Fer abraçades *Dar besos / dar abrazos*

Fer por / Fer basarda *Dar miedo*

Fer bona cara / Fer mala cara *Poner buena cara*

Fer pena *Dar pena*

Fer gols *Meter goles*

Fer una passejada *Dar un paseo*

Fer un pas *Dar un paso*

Fer una volta / Fer mitja volta *Dar una vuelta / Dar media vuelta*

Fer marrada *Dar un rodeo*

Fer una mossegada / Fer un mos *Dar (pegar) un mordisco / Comer (tomar) un bocado*

Fer mal de cap / Fer mal de panxa... *Dar dolor de cabeza / Dar dolor de barriga...*

Fer mareig *Dar mareo*

Fer atenció *Prestar atención*

Fer la migdiada *Echar la siesta / (Hacer la siesta també, però molt menys)*

Fer un trago *Echar un trago / (Hacer un trago també, però molt menys)*

.....

En posaré més casos al butlletí proper.

L'ENDEVINALLA per V.D.R.

¿Quin és negre,
quin és blanc,
quin en té un pam,
quin no en té tant?

Resposta: el **lliri**

PARLEM DE BOLETS

Dissabte 6 de novembre a les 7 de la tarda.

Taula rodona i mostra gastronòmica al local social de *Gent del Masnou*.

XIII TROBADA "ANEM A BUSCAR BOLETS"

Diumenge 7 de novembre a les 8 del matí a la Plaça dels Cavallets.

Cal portar el dinar (l'esmorzar és a càrrec de l'organització). Els qui ho vulguin poden venir directament al **Pla de l'Arròs**, a les 9 del matí, per esmorzar uns bons entrepans.

Activitat oberta i gratuïta per a tothom.

Ho organitza: **Amics i Antics Escoltes del Masnou**

Amb la col·laboració de: **Gent del Masnou i Caixa d'Estalvis i Pensions.**

Arran de sòl

Per Pledebuit

Encara que, quan llegiu aquestes ratlles ja farà més de dos mesos del fet que vull comentar, no volia passar sense fer el "meu" comentari d'un fet que va arribar a les meves llargues orelles. Un fet que podríem dir que municipal o, potser millor, de presa de pèl.

El fet va passar en vigílies de la Festa Major: l'Associació de Veïns del Casc (?) Antic (així de malament el batejaren els seus creadors, i els actuals manaies segueixen igual), va convocar un acte a la plaça del Mercat Vell. El nom d'aquesta i d'altres associacions semblants s'hauria de dir "barri antic o vell", ja que casc, si ho consultem al diccionari, ens diu: *Peça de l'armadura antiga o medieval que cobria i defensava el cap, peça que cobreix i defensa el cap, aparell assecador de cabell, copa del capell, nom genèric dels atuells emprats per a contenir i transportar líquids, etc., etc.* I encara hi podríem afegir un barbarisme de temps pretèrits, tot i que en dèiem el "cascó", referint-nos a l'envàs de qualsevol beguda, que, quan es tornava, et retornaven una part de l'import. Bé, ja m'he cruspit un terç de la pàgina i no he dit res.

El fet era un sopar, que per les característiques en podríem dir "popular" (nom que tant agrada als "progres"), però que, veient com va anar realment, n'hauríem de dir... (poseu-li nom vosaltres mateixos, quan ho acabareu de llegir). Consistia que cadascú es portaria un entrepà i, la beguda, la posaria l'associació. Però *refonoll*, quan els veïns de bona fe hi arribaren, veieren que hi havia uns espais reservats (més de vint, diuen), que eren per a les autoritats (hi deuria haver quasi tot el Consistori); això ja no els agradà gaire, però ja hi eren i es quedaren.

L'acte següent, aquest sí que era per marxar o, millor dit, per estirar les estovalles de la taula "presidencial" i fer com aquella llegendària pel·lícula de Hollywood, on la protagonista, veient com es comportaven els comensals, les va estirar i llançà tot el que hi havia al damunt. Allà era pel mal comportament, diguem-ne social, aquí per l'emprenyada que agafaren en veure les diferències i falta de... tot.

I, ah que no sabeu el perquè?, doncs perquè els manaies no menjarien un entrepà com el poble; ells no, ells els serviren mariscs, llagostins, segons conten. Això sí que fa "progre". On és la igualtat? On és l'ètica? On és la coherència?

Ah, em descuidava de dir que la beguda, pagada per l'associació, diu que era xampany (o cava, que en diuen els mesells). Aquí sí que hi havia uniformitat, si més no al líquid, ja que el lloc de contenir-lo tornava a estar marcat per les diferències. Al poble en gots de plàstic, i als privilegiats en copes de vidre.

Com veieu, un sopar de "gala", o potser, si és que també els serviren escamarlans, se'n podria dir (mal dit) de *cigala*.

Apa, ja en tenim una de nova, i anar sumant. Bup, bup.

La cuina de l'Antònia

CREMA de CARBASSA

Ingredients per a 4-6 persones:

1 kg de carbassa a daus, 1 ceba de Figueres, 1 porro, 1 patata i un brot d'api tendre, tot ben tallat. 200 ml de crema de llet, 1 cullerada de moka de canyella en pols, 1 pessic de gingebre en pols i un de sal d'herbes, 1 rajolí d'oli d'oliva per saltejar les verdures.

Elaboració:

En una olla untada amb la mica d'oli, saltegem la ceba i el porro amb una mica de sal.

Un cop estigui rossa la ceba, hi afegim les verdures amb la cullerada de canyella en pols.

Quan veiem que les verdures ja comencen a fer-se, les cobrim amb aigua calenta i una mica més de sal.

Ho couem tot uns 15 minuts fins que les verdures quedin ben toves.

Finalment hi tirem el gingebre en pols i ho traiem del foc.

Li donem el toc cremós amb la crema de llet i ho batem per aconseguir una crema sense grumolls.

Ho podem acompanyar amb llavors de sèsam o germinats...

La carbassa, reina de la màgia de tants contes, és un excel·lent diurètic.

el cullerot

El Masnou, Sant Felip, 45 · 93 540 97 41
Badalona, Canonge Baranera, 75 · 93 384 43 51
Igualada, Rambla Nova, 29

elcullerot@hotmail.com

De tot per a la cuina

Restaurant
DURAN

Àngel Guimerà, 18 · Alella · 93 555 10 45

**la Botiga del
DURAN**

Menjar per emportar · Restaurant

Àngel Guimerà, 20 · Alella · 93 540 70 93

Finques Puig S L
Serveis immobiliaris en general

Administració i venda
de pisos, cases i rústiques. Propietat
horitzontal. Assessoria jurídica

Mossèn Jacint Verdaguer, 14 · El Masnou
93 555 10 60 / 17 61 • info@finquespuig.net

Visiteu-nos a: finquespuig.net

FINQUES MESLLOC
LLIGOÑA CAYETANO

T/ 93.555.69.03

www.meslloc.com

Sant Miquel, 23 - 08320 el Masnou -

A T
àngel tena
JOIERS

Ens hem traslladat al carrer Pere Grau 14, al costat de Mobles Vilalta

Pere Grau, 14 · El Masnou · 93 555 64 51

E S P E C I A L I S T E S E N D I A M A N T S

PANELLETS

de les pastisseries del Masnou

PASTISSERIA DEGUSTACIÓ GRANJA

Matalí

Des de 1866

El Masnou: Prat de la Riba, 4 · 93 555 04 60

david

pastisser

antiga Pastisseria Font

MMACE02
(Millor Mestre Artesà
Xocolater d'Espanya 02)

Medalla de bronze
MMAPE03
(Millor Mestre Artesà
Pastisser d'Espanya 03)

93 555 34 75

Navarra, 100 · El Masnou

pastisseria@davidpastisser.com

www.davidpastisser.com

Mestre Pastisser

PASTISSERIA - BOMBONERIA

miquel

Antiga Casa Pagès

Fundada l'any 1927

Pere Grau, 59 · Tel. 93 555 06 61 · El Masnou

Forn de Pa i Pastisseria

Bautista

El nostre Pa de cada dia

Mestres Villà 87-89 · Tel. 93 555 20 89 · El Masnou

PASTISSERIA · CONFITERIA

La Moreneta

Itàlia, 31 · Tel. 93 555 35 64 · El Masnou